

מים כמשמעותן. אלא איהו אור נובע. ובגין דא, אדמו למים נובעים. והאי נהורא לית ליה פסק, ולא קצוץ, ופרוד. ובגין דאינון מכתר, אתקריאן שאין להם סוף, דכתר אין סוף אתקרי. (ע"כ רעיא מהימנא). (דף רנ"ח ע"ב).

והקרבתם עולה לריח ניחח ליי. (במדבר כח) תא חזי, בפסח פתיב, והקרבתם אשה

עלה ליי. והכא לא כתיב אשה, (דהא ביומא דא אשה לא כתיב ביה) אלא והקרבתם עולה. מאי טעמא.

יומא דא, יומא דעיילת פלה לחפה איהו. וישראל מנו יומין דדכיו. יומין ושבועין,

ואתפלילו ועאלו ביומין דדכיו. והיא נפקת מפל סטרא בישא, ונטרת יומי דכיו כדקא

חזי. ורזא דא, מלפא טעם בתולה טעים. בגין פך לא כתיב ביה אשה, דהא אתרא לא קריב

למשפנא, והא אתרחק מתמן. ועל דא אשים לאו הכא, ולאו אצטריכו להכא, וישראל

מרחקן אינון מן סטרא בישא. (ומנו יומין דדכיו יומין ושבועין, ואתפלילו ועאלו ביומין דדכיו). אמר רבי אבא, עדיין

צריכין אנן לפתחא דא למפתח. אמר רבי שמעון, ארימית ידי בצלו למאן

דברא עלמא, ורזא דא, אשפחן בספרי קדמאי, אשים אינון באמצעיתא, ואתיין

בסטרא דא ובסטרא דא, אדבקו באילנא דדעת טוב ורע, אדבקן ברע, ואדבקן בטוב. ובגין

פך, בשאר יומין פתיב בהו אשה עולה. אבל בהני יומא, דאילנא דחיי קיימא, ולא אתרא,

לית אנן צריכין לאשה, ולא אצטריף למהוי תמן. ויומא דא, יומא דאילנא דחיי איהו,

ולא דדעת טוב ורע. ובגין דא, והקרבתם עולה לריח ניחח ליי, ולא אשה ליי עולה.

ועולה, לשון (נ"א לשם) עולה, פמה דאתמר, והא אתערנא מלי דפרים בני בקר, וכל ההוא קרבן.

ובחדש השביעי, (במדבר כט) פמה דאתמר, יומא

וזה האור אין לו הפסק, ולא קצוץ ופרוד. ומפני שהם מכתר, נקראו שאין להם סוף, שכתר נקרא אין סוף. (ע"כ רעיא מהימנא).

והקרבתם עולה לריח ניחח לה' (במדבר כח). בא וראה, בפסח פתיב והקרבתם אשה עלה לה. וכאן

לא כתוב אשה (שהרי ביום זה אשה לא כתוב בו), אלא והקרבתם עולה. מה

הטעם? יום זה, יום שנכנסת פלה לחפה הוא, וישראל מונים ימי טהרה, ימים ושבועות, ונכללים

ונכנסים בימי הטהרה. והיא יוצאת מפל צד רע, ושומרת ימי טהרה כמו שראוי. וסוד זה,

המלך טעם בתולה טועם. משום פך לא כתוב בו אשה, שהרי אחר לא קרב למשפן, והרי מתרחק

משם. ועל פן אשים לא כאן, ולא צריכים לכאן, וישראל מרחקים הם מצד רע

(ומונים ימי טהרה, ימים ושבועות, ונכללים ונכנסים בימי הטהרה). אמר רבי אבא, עדין צריכים

אנחנו לפתח זה לפתח. אמר רבי שמעון, הרמתי ידי בתפלה למי שפרא העולם, וסוד

זה מצאנו בספרי הראשונים. אשים הם באמצע, ובאים בצד זה ובצד זה, נדבקים בעץ הדעת

טוב ורע. נדבקים ברע ונדבקים בטוב. ומשום פך בשאר הימים פתיב בהם אשה עולה, אבל

באלו הימים שעץ החיים קים ולא אחר, אין אנחנו צריכים לאשה, ולא צריך להיות שם.

ויום זה יום של עץ החיים הוא, ולא של דעת טוב ורע. ומפני זה, והקרבתם עולה לריח ניחח לה,

ולא אשה לה' עולה. ועולה לשון (לשם) עולה, כמו שנאמר, והרי הערנו דברים של פרים בני בקר,

וכל אותו קרבן. ובחדש השביעי (במדבר כט), כמו שנאמר, יום של ראש השנה דין